

WYŻSZA SZKOŁA EKONOMII, PRAWA I NAUK
MEDYCZNYCH IM. PROF. E. LIPIŃSKIEGO W KIELCACH
ВІННИЦЬКИЙ КООПЕРАТИВНИЙ ІНСТИТУТ

«СУЧАСНА НАУКА: ПРОБЛЕМИ, ПЕРСПЕКТИВИ, ІННОВАЦІЇ»

Статті та тези доповідей учасників Міжнародної науково-практичної конференції викладачів, практичних працівників, молодих учених та студентів

11-12 листопада 2020 р.
ВІННИЦЯ

УДК 001.859

С91

Свідоцтво про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації. Серія ВЦ № Серія ВЦ № 794-152-р від 23.09.2010р.

Друкується за рішенням Вченої ради Вінницького кооперативного інституту.
Протокол №4 від 35 листопада 2020р.

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ:

Голова редакційної колегії: Драбовський А.Г., д.е.н, професор, почесний ректор Вінницького кооперативного інституту;

Заступник голови редакційної колегії: Драбовська В.А., к.ф.н, в.о. ректора Вінницького кооперативного інституту;

Члени редакційної колегії: Waldemar Cisowski, д.с.н, декан факультету права та безпеки Вищої школи економіки, права та медичних наук ім. проф. Едварда Ліпінського (м. Кельце, Польща);

Мазур Г.О., к.е.н., доцент, проректор з науково-педагогічної роботи Вінницького кооперативного інституту;

Морозова Л.П., д.ф.н., професор кафедри економічної теорії, фундаментальних та соціально-гуманітарних дисциплін Вінницького кооперативного інституту;

Петренко М.І., д.е.н., професор кафедри фінансів, обліку та аналізу Вінницького кооперативного інституту;

Іванюта П.В., д.е.н., професор кафедри менеджменту Вінницького кооперативного інституту;

Петренко В.І., к.і.н., доцент кафедри права Вінницького кооперативного інституту;

Мацера С.М., к.е.н., доцент кафедри менеджменту Вінницького кооперативного інституту;

Ткачук Н.П., спеціаліст вищої категорії Коледжу економіки і права;

Технічний секретар: Рябченко Г.В.

Редакційна колегія не несе відповідальності за зміст статей і тез, матеріали друкуються в редакції і мовою авторів.

У збірнику вміщено публікації викладачів, практичних працівників, молодих учених та студентів, які взяли участь у роботі Міжнародної науково-практичної конференції, в якій висвітлено проблеми, перспективи, інновації сучасної науки.

Сучасна наука: проблеми, перспективи, інновації: Міжнародна науково-практична конференція викладачів, практичних працівників, молодих учених та студентів, м. Вінниця, 11-12 листопада 2020р.: [тези, статті] / ред.кол.: Драбовський А.Г. [та ін.]. – Вінниця: Вінницький кооперативний інститут, 2020. – 436с.

Видається в авторській редакції.

© Вінницький кооперативний інститут

ЗМІСТ

Секція 01. Сільськогосподарські науки

Євстафієва Ю. М., Бучковська В. І. ЕТОЛОГІЧНІ ОСОБЛИВОСТІ СНУ ТВАРИН.....	13
Присяжнюк О.В. ЕКОЛОГІЧНІ АСПЕКТИ ПОКРАЩЕННЯ РОДЮЧОСТІ ҐРУНТУ....	15

Секція 04. Медичні науки

Kostyshyn A. B. FEATURES OF PALPATION OF MASTICATORY MUSCLES.....	17
Кононенко С.В., Пелипенко О.В. ФУНКЦІОНАЛЬНЕ ЛІКУВАННЯ СКАЛКОВИХ ПЕРЕЛОМІВ ДІАФІЗУ ПЛЕЧОВОЇ КІСТКИ У ПАЦІЄНТІВ ПОХИЛОГО ТА СТАРЕЧОГО ВІКУ.....	20
Дякова О.В. ІННОВАЦІЙНІ ТЕХНОЛОГІЇ У СУЧАСНІЙ МЕДИЧНІЙ ОСВІТІ....	22
Ковтанюк В.О. КІФОТИЧНА ПОСТАВА У ДІТЕЙ: ВИДИ ТА ПРИЧИНИ ВИНИКНЕННЯ.....	24
Ковтанюк В.О. ФАКТОРИ ВИНИКНЕННЯ КІФОТИЧНОЇ ПОСТАВИ У ДІТЕЙ ШКІЛЬНОГО ВІКУ.....	26

Секція 05. Фармацевтичні науки

Заліська А. Г., Родко О. М. НАУКОВО-ДОСЛІДНА РОБОТА СТУДЕНТІВ ЯК ЗАСІБ ФОРМУВАННЯ ВИСОКОКВАЛІФІКОВАНИХ СПЕЦІАЛІСТІВ.....	28
---	----

Секція 07. Технічні науки

Устименко Ю. В. ВИКОРИСТАННЯ ЗМІШАНОЇ ФОРМИ НАВЧАННЯ ПРИ ВИКЛАДАННІ ЕЛЕКТРОТЕХНІЧНИХ ДИСЦИПЛІН.....	35
Коробейнікова Т.І., Вуйцік Вальдемар, Сорокін О. В. МЕТОДИ ТА ЗАСОБИ ЗАХИСТУ ДЕРЖАВНОГО КОРДОНУ ВІД НЕСАНКЦІОНОВАНОГО ЙОГО ПРОХОДЖЕННЯ.....	40
Кондрат О.Р., Матківський С. В. Хайдарова Л. І. ВПЛИВ ТЕМПУ НАГНІТАННЯ ДІОКСИДУ ВУГЛЕЦЮ НА ТЕХНОЛОГІЧНІ ПОКАЗНИКИ РОЗРОБКИ ГАЗОКОНДЕНСАТНОГО ПОКЛАДУ В УМОВАХ ВОДОНАПІРНОГО РЕЖИМУ.....	46
Матківський С. В. ВПЛИВ ТРИВАЛОСТІ ЦИКЛУ НАГНІТАННЯ ДІОКСИДУ ВУГЛЕЦЮ В ПОКЛАД НА АКТИВНІСТЬ ВОДОНАПІРНОЇ СИСТЕМИ ПРИ РОЗРОБЦІ ГАЗОКОНДЕНСАТНИХ РОДОВИЩ.....	50
Бадалова Аїда Мардан кизи ГОТОВНІСТЬ УЧИТЕЛІВ ДО ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УМОВАХ РЕФОРМУВАННЯ ОСВІТИ.....	54

Гончарук А.Ю., Маркітан Б. Д. ПРОБЛЕМИ ПЕРСПЕКТИВИ ЗБАЛАНСОВАНОГО ЕКОНОМІЧНОГО РОЗВИТКУ СВІТОВОГО СПІВТОВАРИСТВА.....	330
Шмагельська М.О., Томчук Я.В. ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ ЕКОЛОГІЧНО ЗБАЛАНСОВАНОЇ ЕКОНОМІКИ.....	332
Пиріжок С. Є. ОРГАНІЗАЦІЯ ДОГОВІРНОГО ПРОЦЕСУ У СТАРТАП- КОМПАНІЯХ: ОБЛІКОВИЙ ВИМІР.....	334
Стецюра В.О., Китайчук Т. Г. ЗАГАЛЬНІ ЗАСАДИ ОБЛІКУ ТОВАРІВ НА ПІДПРИЄМСТВАХ РОЗДРІБНОЇ ТОРГІВЛІ.....	337
Климчук О. В. ТЕХНОЛОГІЧНІ АСПЕКТИ УПРАВЛІННЯ ІННОВАЦІЙНИМИ ПРОЦЕСАМИ: СУЧАСНИЙ СТАН ТА ПЕРСПЕКТИВИ ДЛЯ УКРАЇНИ.....	342
Франтовська Д.В. ПРОБЛЕМИ ЕКОНОМІЧНОГО АНАЛІЗУ В СУЧАСНИХ УМОВАХ...	346
Грищенко І. В., Приленська О.І. СТІЙКИЙ РОЗВИТОК ПІДПРИЄМНИЦЬКОГО СЕКТОРУ ЕКОНОМІКИ УКРАЇНИ НА ОСНОВІ ПРОЕКТУВАННЯ ІНВЕСТИЦІЙНО-ІННОВАЦІЙНОГО ПОТЕНЦІАЛУ.....	348
Грищенко І. В., Ковбій А.С., Рибчинський Б.В., Макогон Н.А. ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ІНВЕСТИЦІЙНО-ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПІДПРИЄМСТВ.....	351
Бровко О. О. ПРИНЦИПИ КОШТОРИСНОГО ФІНАНСУВАННЯ.....	353
Гнатюк С. П. ПЛАНУВАННЯ ФІНАНСУВАННЯ ЗАКЛАДІВ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я Дивнич О. Д., Спасьоба В.О.	355
СУЧАСНІ ТЕНДЕНЦІЇ РОЗВИТКУ ГАЛУЗІ РОСЛИННИЦТВА У ПІДПРИЄМСТВАХ УКРАЇНИ.....	358
Гнатюк С. П. НАПРЯМКИ ФІНАНСУВАННЯ ЗАКЛАДІВ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я.....	362
Бровко О. О. КОШТОРИСНЕ ФІНАНСУВАННЯ ЗАКЛАДІВ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я	365
Секція 25. Юридичні науки	
Котелевець А.В. ШЛЯХИ ПОКРАЩЕННЯ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО МЕХАНІЗМУ ВЗАЄМОДІЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ З НАСЕЛЕННЯМ НА ЗАСАДАХ ПАРТНЕРСТВА.....	367
Казанчук І. Д., ЩОДО ЗДІЙСНЕННЯ ОРГАНАМИ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ УКРАЇНИ ПРЕВЕНТИВНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В СФЕРІ ОХОРОНИ	

Климчук О. В.,
д.е.н., доцент, професор кафедри
менеджменту та поведінкової економіки,
Донецький національний університет
імені Василя Стуса, м. Вінниця

ТЕХНОЛОГІЧНІ АСПЕКТИ УПРАВЛІННЯ ІННОВАЦІЙНИМИ ПРОЦЕСАМИ: СУЧАСНИЙ СТАН ТА ПЕРСПЕКТИВИ ДЛЯ УКРАЇНИ

Процеси глобалізації роблять світову економіку єдиною цілісною, функціональною та інституційно-структурованою багаторівневою системою, характерною ознакою якої є асиметричний розвиток її елементів, зумовлений різницею явних і латентних потенціалів. За таких умов ключовим завданням є забезпечення функціонування національних економік та їх секторів у довгостроковій перспективі й мінімізація фінансово-економічних, соціально-демографічних, політичних і екологічних ризиків [1]. Слід також відзначити, що в умовах глобалізації економіки спостерігається посилення конкуренції. Це явище притаманно для всіх економічно розвинутих країн світу та провідних галузей економіки. Конкурентоспроможність породжується конкуренцією, яка передбачає наявність конкурентоспроможних суб'єктів ринкової економіки.

У результаті періодичного виникнення структурних кризових явищ у світовій економіці створюються сприятливі передумови формування кардинальних технологічних перетворень, які призводять до системних змін у її структурному апараті, якісному складі та співвідношенні основних критеріїв економічного зростання. Розвиток економіки в умовах інноваційної стагнації потребує створення потужного організаційно-управлінського й правового підґрунтя, щоб ефективно запрацював механізм ринкової саморегуляції. Світова практика переконливо доводить, що ліквідувати інноваційну стагнацію неможливо лише за рахунок вливання інвестиційного капіталу. Насамперед, це зумовлюється тим, що за такого становища підприємства намагаються уникати різного роду ризиків, зокрема пов'язаних із інноваціями. Такі перепони будуть негативно впливати на процеси розширеного відтворення, людські ресурси, функціонування правової системи, що в кінцевому результаті перешкоджатиме впровадженню технологічних розробок і наукових відкриттів у широкомасштабне виробництво для отримання комерційного прибутку [2].

Швидка та динамічна зміна зовнішнього бізнес-середовища вимагає від суб'єктів міжнародного бізнесу швидкого реагування, що дасть змогу скоротити час, необхідний для їх адаптації у нових умовах господарювання. Для більш якісного задоволення потреб споживачів і утримання лідируючих позицій щодо конкуруючих суб'єктів бізнесу компанії мають застосовувати нові прогресивні методи в управлінні бізнес-процесами й намагатися

оптимізувати та, за необхідності, сформувати оптимальну систему управління, впроваджуючи нові способи покращення функціонування вже існуючих систем управління. Внаслідок таких перетворень, розробки й запровадження прогресивних систем для здійснення управління певними структурними підрозділами та конкретними галузями загалом можна передбачити, що суб'єкти міжнародного бізнесу будуть більш гнучкими до нових вимог і трансформацій ринкового оточення [3]. При цьому, внаслідок комплексного використання інновацій, прискорюється сам процес розробки та зростає ефективність упровадження нових технологій і винаходів у конкретні галузі економіки, а в сфері управління відбувається швидке реагування на виклики ринку та різка протидія проявам бюрократичних тенденцій [4].

Як наслідок, економічна категорія “інноваційний розвиток” вказує на специфічний тип господарювання, що базується на безупинному запровадженні нових способів і сфер реалізації потенціалу підприємства у мінливих умовах ринкового середовища, у рамках обраної місії та прийнятої стратегії діяльності й пов'язаних із ними модифікацією існуючих і формуванням нових ринків збуту. Також цей процес необхідно розглядати на основі зростання економічних показників, що забезпечується в результаті реалізації інноваційних проєктів та впровадження нововведень.

Сучасний рівень розвитку демократичної країни визначається, перш за все, інтелектуальним потенціалом нації, який внаслідок створення державними інституціями сприятливих умов у короткий проміжок часу дозволяє вийти на міжнародні рубежі, нарощуючи темпи впровадження інноваційних розробок та наукомісткі ресурсозберігаючі технології [5]. Розгляд питань практичної реалізації державної політики у сфері інновацій установив, що в Україні існує низький рівень для здійснення інноваційної діяльності, проведення досліджень із формування попиту на інновації та їх проникнення у споріднені сфери діяльності. Низька ефективність інноваційної політики обумовлена існуванням структурних перешкод: політико-правових, фінансових, управлінських, організаційних, технологічних тощо, які здебільшого взаємопов'язані між собою й фактично блокують на промисловому рівні розвиток інноваційної діяльності. Відтак, відповідно до “Стратегії інноваційного розвитку України на 2010-2020 роки в умовах глобалізаційних викликів” [6] нагальним завданням для вирішення є створення національної системи інноваційного розвитку, де органічно будуть поєднуватись наука й виробництво, що в подальшому зумовить упровадження наукових розробок у нову техніку та технології, їх серійне випробування й використання у господарській діяльності, забезпечуючи зростання науково-технологічного рівня вітчизняної економіки та її ефективності. В нашій державі здійснено акцент на інвестиційно-інноваційний напрям розвитку, тому що наукові знання й досвід та їх комерційне використання є фундаментом сталого економічного зростання.

Аналітичні дослідження світового розвитку економіки вказують на те,

що вихід із системної кризи, здебільшого, потрібно пов'язувати із новою хвилею інновацій, які зумовлять стимулювання чергового періоду економічного піднесення на довготривалу перспективу, й наразі проявляються у протіканні наступних процесів: бурхливий розвиток науки, що сприяє розробці нових технологій; виникнення нових концепцій організаційного розвитку; децентралізація моделі розвитку людського суспільства; індустріалізація країн, що розвиваються; розвиток сфери послуг; зникнення або кардинальна реструктуризація традиційних галузей народного господарства; перетворення сільського господарства на науко- та капіталомістку галузь; глобальні зміни клімату й необхідність захисту навколишнього природного середовища.

На першочергових етапах інноваційної діяльності будуть виникати певні виробничі протиріччя, що створюватимуть перешкоди для формування інноваційної економіки в країні. Передусім, це поява додаткових обов'язків і завдань, вирішення яких вимагатиме від структурних підрозділів залучення певних додаткових зусиль: зростання рівня професіоналізму персоналу, якнайшвидший процес адаптації до підвищення інтелектуальної напруженості праці, інноваційне мислення й культура тощо. Тому паралельно потрібно здійснювати постійний аналіз і систематизацію цих показників, щоб визначати пріоритетні напрями наукових досліджень та розробок із вдосконалення загальної системи управління й професіоналізму керуючого апарату на місцях. У ринкових умовах сфера інновацій має характеризуватись комплексним проявом, охоплюючи не лише масове практичне використання новітніх науково-технічних розробок і винаходів, але й одночасно запроваджувати системні зміни в організації виробництва, управлінні та маркетинговій діяльності [3]. В результаті цього, під розвитком інноваційних процесів потрібно розуміти ланцюг реалізованих на практиці нововведень, який має носити комплексний характер, поєднуючи в собі не тільки одну вузьку сферу виробництва, але й впливати на загальний результат господарської діяльності (управління, маркетинг, навчання персоналу, фінансові ресурси, продаж тощо).

Рушійна сила економічного зростання полягає у використанні та постійному вдосконаленні й оновленні передових технологій, а стабільність економічної динаміки має забезпечуватись за рахунок науково обґрунтованого та компетентного управління інноваційними процесами. У подальшому процес економічного зростання буде залежати не тільки від створення нових знань і умінь у вигляді інновацій, але й від ступеню їх поширення та масовості застосування. Принципова сутність інновації полягає в раціональному об'єднанні чогось застарілого із чимось новим, що буде стосуватись основних складових технології і бізнес-моделі. Розроблені фундаментальні інновації мають ефективність лише в тих випадках, коли вони здатні поширюватись із однієї галузі економіки в іншу.

Отже, на макроекономічному рівні інноваційний розвиток можна розглядати як процес постійного структурованого удосконалення в

піднесенні національної економіки, що здебільшого досягається завдяки практичному використанню нових знань для зростання обсягів суспільного виробництва, підвищення якості суспільного продукту, зміцнення національної конкурентоспроможності й прискорення соціального прогресу в суспільстві. В результаті свого становлення інноваційна діяльність повинна сформувати сприятливі умови для ефективного використання інноваційного потенціалу різних суб'єктів господарювання (індивід, підприємство, галузь, регіон, держава), щоб у подальшому створити передумови до зростання добробуту суспільства або забезпечити максимально виважені шляхи його реформування у відповідності до прогресивних світових тенденцій.

Таким чином, економічна мотивація й широка здатність інновацій до поширення в інші галузі виступає вагомим стимулом для підприємців щодо здійснення постійного інноваційного пошуку. Цей процес прискорює темпи розвитку науково-технічного прогресу та сприяє зростанню ефективності виробництва у всіх сферах діяльності. Поряд із цим відбувається активізація соціально-економічного піднесення суспільства, підвищується рівень життя населення, відкриваються нові можливості подальшого розвитку особистості, творчого потенціалу, що створює підґрунтя для нового витку науково-технічного прогресу. У екологічному сенсі наслідки науково-технічного прогресу можуть супроводжуватись як негативними, так і позитивними проявами. Донедавна, у переважній більшості, результатом науково-технічного прогресу було забруднення навколишнього середовища, проте це не означає, що він може здійснювати лише негативний вплив на довкілля. Потенційні можливості сучасних інновацій полягають у зменшенні навантаження на природу, а також забезпечення нейтралізації наслідків негативного впливу. Внаслідок упровадження науково-технічних інновацій відбувається вивільнення ресурсів (природних, матеріальних, трудових, фінансових тощо), створюються сприятливі передумови залучення у виробничий процес раніше не використовуваних і більш дешевих ресурсів, здійснюється зростання конкурентоспроможності виробленої продукції. Слід відзначити, що принципова відмінність інноваційного процесу від науково-технічного прогресу полягає в тому, що інновації мають практичну спрямованість на отримання комерційного результату. Впровадження інновацій зумовлює не лише підвищення рівня ефективності діяльності різних підприємств, а й сприяє економічному зростанню країни загалом. У подальшому процес впровадження інновацій характеризується нелінійною траєкторією розповсюдження й заміщення технологій, а також спостерігаються диспропорції у напрямках техніко-економічного розвитку, які при проходженні життєвого циклу мають свою внутрішню тривалість та об'єктивні обмеження.

ЛІТЕРАТУРА

1. Яценко О.М. Конкурентоспроможність галузей сільського господарства в умовах глобалізації ринку продовольства. Економіка АПК. 2013. № 1. С. 31-38.

2. Климчук О.В. Економічні принципи інноваційного забезпечення біопаливного виробництва. Збірник наукових праць ВНАУ. Серія: Економічні науки. Вінниця, 2014. Вип. 1 (87). Т 1. С. 45-50.

3. Нестеров І.Г. Система управління у сфері міжнародного бізнесу. Вісник аграрної науки. 2009. № 10. С. 76-78.

4. Ильяшенко С.Н. Инновационное развитие субъектов хозяйственной деятельности. Механізм регулювання економіки, економіка підприємства та організація виробництва. Вип. 1. Суми: Вид-во СумДУ, 2000. С. 110-116.

5. Климчук О.В. Регуляторна політика конкурентоспроможного виробництва біопалив: досвід ЄС та імплементація в Україні. Аграрна політика Європейського Союзу: виклики та перспективи: колективна монографія // за ред. проф. Т. О. Зінчук. Київ: «Центр учбової літератури», 2019. С. 125-137.

6. Стратегія інноваційного розвитку України на 2010-2020 роки в умовах глобалізаційних викликів. [Електронний ресурс]. Режим доступу: http://kno.rada.gov.ua/komosviti/control/uk/publish/article?art_id=47920.

Франтовська Д.В., бакалавр
Науковий керівник – **Коцера Н.В.**,
к.е.н., доцент обліку та оподаткування
Вінницький торговельно-економічний інститут КНТЕУ

ПРОБЛЕМИ ЕКОНОМІЧНОГО АНАЛІЗУ В СУЧАСНИХ УМОВАХ

Економічний аналіз є найважливішою складовою економічних наук, у вирішальній мірі визначає достовірність та надійність висновків, які робляться в відношенні стану, перспектив розвитку та ефективності діяльності суб'єктів господарювання різного рівня.

Сучасний стан економічного аналізу характеризує його як досить розроблену в теоретичному плані науку. Методики аналізу створені в попередні періоди до сьогодні адаптуються та удосконалюються до нових умов господарювання. Проте, аналітична наука перебуває в стані розвитку, що визначається об'єктивними причинами, пов'язаними зі змінами в економіці (розширенням самостійності господарюючих суб'єктів у здійсненні своєї діяльності, зміщенням пріоритетів у бік інтересів власників компаній тощо).

Вагомий внесок у дослідження теоретичної та методологічної бази економічного аналізу зробили видатні вчені, зокрема М.Д. Білик, Ф.Ф. Бутинець, В.А. Дерій, І.П. Житна, Г.І. Кіндрацька, І.Д. Лазаришина, Б.М. Литвин, Є.В. Мних, Ю.С. Цал-Цалко, М.Г. Чумаченко, С.І. Шкарабан.

Метою даного дослідження є визначення основних проблем економічного аналізу в сучасних умовах.

В сьогоденнішніх умовах економічний аналіз стає вагомим інструментом в оптимізації облікової, податкової, інвестиційної, кредитної, маркетингової політики підприємств. До того ж, набутий та сформований практичний